

РЕШЕНИЕ**№ 254****гр. София, 07 юли 2023 година****В ИМЕТО НА НАРОДА**

Върховният касационен съд на Република България, първо наказателно отделение, в открито съдебно заседание на деветнадесети май две хиляди двадесет и трета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ХРИСТИНА МИХОВА
ЧЛЕНОВЕ: ДЕНИЦА ВЪЛКОВА
ТАТЯНА ГРОЗДАНОВА

при участието на секретаря ЕЛЕОНОРА МИХАЙЛОВА и прокурора от ВКП ТОМА КОМОВ изслуша докладваното от съдия ХРИСТИНА МИХОВА н. д. № 208/2023 година и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по касационни жалби, подадени срещу въззивно решение № 50004/21.12.2022 г., постановено по в.н.о.х.д. № 182/2021 г. по описа на Апелативен специализиран наказателен съд / АСПС - закрит с § 43 от ПЗР на ЗИД на ЗСВ, ДВ, бр. 32 от 2022 г.. в сила от 28.07.2022 г./.

В касационната жалба на подсъдимата С. К. М., подадена чрез защитника ѝ - адвокат Г., се излагат твърдения за допуснати съществени нарушения на процесуалния и материалния закон при постановяване на въззивното решение, както и за несправедливост на наложената на подсъдимата санкция. На това основание се прави искане за отмяна на въззивния съдебен акт и връщане на делото за ново разглеждане от въззивната инстанция.

В подадената от подсъдимия Д. О. Т. касационна жалба се релевират доводи за наличието на касационни основания по чл. 348. ал.1, т. 1 и т. 2 от НПК, като се претендира за отмяна на въззивното решение и оправдаване на подсъдимия по повдигнатото срещу него обвинение. Прави се и алтернативно искане за отмяна на въззивното решение и първоинстанционната присъда и връщане на делото за ново разглеждане от първоинстанционния съд, при което да бъдат отстранени допуснатите съществени нарушения на процесуалните правила.

Воззивното решение се атакува и с касационна жалба, подадена от поде. Е. В. С., чрез защитника ѝ - адвокат К.. В жалбата се сочат доводи в подкрепа на заявените с нея касационни основания по чл. 348, ал.1, т.1 - т. 3 от НПК. Прави се искане за отмяна на въззивното решение и оправдаване на подсъдимата. Алтернативно се претендира за връщане на делото за ново разглеждане от въззивната инстанция или за намаляване на наложеното наказание.

В съдебно заседание пред ВКС подсъдимите и техните защитници поддържат касационните жалби и нрват искане за уважаването им по изложените в тях доводи.

Прокурорът от Върховна касационна прокуратура намира касационните жалби за неоснователни, поради което пледира за оставяне на въззивното решение в сила, като правилно и законосъобразно.

В предоставената им от съда последна дума подсъдимите С., М. и Т. молят да бъдат оправдани изцяло.

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД, първо наказателно отделение, като обсъди доводите па страните и извърши проверка на атакувания въззивен съдебен акт в пределите на чл. 347, ал.1 от НПК, установи следното:

С присъда № 260004/12.02.2021 г., постановена по н.о.х.д. № 4264/2019 г. по описа на Специализирания наказателен съд /СНС - закрит с § 43 от ПЗР на ЗИД на ЗСВ, ДВ, бр. 32 от 2022 г., в сила от 28.07.2022 *т.1*, подсъдимият Д. О. Т. е признат за виновен в това, че в периода от неустановена дата през лятото на 2017 г. - до 23.11.2018 г. в гр. София, участвал в организирана престъпна група /ОПГ - структурирано трайно сдружение на четири лица с цел да вършат съгласувано в страната престъпления по чл. 159а от НК, за които е предвидено наказание повече от три години лишаване от свобода, ръководена от С. И. Б. /наказателното производство по отношение на когото е прекратено, поради настъпилата му смърт/, в която участвали Е. В. С. и С. К. М. /от 01.11.2017 г./, като групата е създадена с користна цел, поради което и на основание чл. 321, ал. 3, т. 2, вр. с ал. 2, вр. с чл. 54 от НК е осъден на наказание три години лишаване от свобода, изпълнението на което на основание чл. 66 от НК е отложено за изпитателен срок от четири години.

Със същата присъда подсъдимата Е. В. С. е призната за виновна в това, че в периода от неустановена дата през лятото на 2017 г. - до 23.11.2018 г. в гр. София, участвала в организирана престъпна група /ОПГ- структурирано трайно сдружение на четири лица с цел да вършат съгласувано в страната престъпления по чл. 159а от НК, за които е предвидено наказание повече от три години лишаване от свобода, ръководена от С. И. Б., в която участвали Д. О. Т. и С. К. М. /от 01.11.2017 г./, като групата е създадена с користна цел. поради което и на основание чл. 321, ал. 3, т. 2, вр. с ал. 2, вр. с чл. 55, ал.1, т. 1 от НК е осъдена на наказание шест месеца лишаване от свобода, изпълнението на което на основание чл. 66 от НК е отложено за изпитателен срок от три години.

С първоинстанционната присъда подсъдимата С. К. М. е призната за виновна в това, че в периода от 01.11.2017 г. - до 23.11.2018 г. в гр. София, участвала в организирана престъпна група /ОПГ - структурирано трайно сдружение на четири лица с цел да вършат съгласувано в страната престъпления по чл. 159а от НК, за които е предвидено наказание повече от три години лишаване от свобода, ръководена от С. И. Б., в която участвали Д. О. Т. и Е. В. С., като групата е създадена с користна цел, поради което и на основание чл. 321, ал. 3, т. 2, вр. с ал. 2, вр. с чл. 55, ал.1, т. 1 от НК е осъдена на наказание една година лишаване от свобода.

Подсъдимата М. е призната за виновна и в това, че на неустановена дата през месец декември 2017 г. в гр. София е набрала отделно лице - С. И. К., с цел да бъде използвана за развратни действия проституция, независимо от съгласието ѝ, като деянието е извършено при обещаване на облаги, поради което и на основание чл. 159а, ал. 2, т. 6, вр. с ал.1, вр. с чл. 55, ал.1, т.1 от НК е осъдена на една година лишаване от свобода и глоба в размер на 5000 лева.

Със същата присъда подсъдимата М. е призната за виновна в това, че на неустановена дата през месец май 2018 г. в гр. София е набрала отделно лице - В. И. В., с цел да бъде използвана за развратни действия - проституция, независимо от съгласието ѝ, като деянието е извършено при обещаване на облаги, поради което и на основание чл. 159а, ал. 2, т. 6, вр. с ал.1, вр. с чл. 55, ал.1, т.1 от НК е осъдена на една година лишаване от свобода и глоба в размер на 5000 лева.

На основание чл. 23, ал. 1 от НК на подс. М. е определено едно общо наказание една година лишаване от свобода, изпълнението на което на основание чл. 66, ал.1 от НК е отложено за изпитателен срок от три години, считано от влизане на присъдата в сила. Към това наказание, съобразно чл. 23, ал. 3 от НК, е присъединено наказанието глоба в размер на 5000 лева.

С присъдата СНС е приспаднал от наложените на подсъдимите наказания лишаване от свобода предварителното им задържане с мерки за неотклонение, като на основание чл. 189, ал. 3 от НПК ги е осъдил да заплатят и разноските, направени по делото.

Подсъдимите останали недоволни от първоинстанционната присъда и я обжалвали пред АСНС, с искане за нейната отмяна и оправдаването им. След проведено въззивно съдебно следствие е постановено въззивно решение № 50004/21.12.2022 г. по в.н.о.х.д. № 182/2021 г., е което АСНС изменил присъдата на СНС, като признал подсъдимия Д. Т. за невиновен по обвинението да е участвал в ОПГ за времето от лятото на 2017 г. до 31.10.2017 г. и го оправдал по същото обвинение; признал подсъдимата Е. В. С. за невиновна в това да е участвала в ОПГ за времето от лятото на 2017 г. до 31.10.2017 г. и я оправдал по същото обвинение; потвърдил присъдата в останалата ѝ част.

Касационните жалби, подадени от подсъдимите срещу въззивното решение, са допустими, тъй като са депозираны от процесуално легитимирани лица, в срока по чл. 350 от НПК и срещу съдебен акт от категорията на посочените в разпоредбата на чл. 346, т. 1 от НПК.

В жалбите и на тримата касатори се сочи, че при постановяване на въззивното решение контролираният съд не положил дължимите усилия за всестранно и пълно изследване на доказателствената съвкупност, не анализирал събраните доказателства в съответствие с действителния им смисъл, не отговорил на възраженията им относно липсата на доказателства, подкрепящи обвинителната теза. Оплакванията им от доказателствената и аналитичната дейност на въззивната инстанция се аргументират и е довода, че осъдителната присъда се основавала единствено на приобщените от досъдебното производство гласни доказателства, като не били съобразени показанията на свидетелите и обясненията на подс. С., дадени в хода на съдебното следствие. На това основание и тримата жалбоподатели твърдят, че повдигнатите им обвинения не са доказани, поради което претендират за постановяване на оправдателна присъда. Доколкото оплакванията от този вид се съдържат и в трите касационни жалби, няма процесуална пречка те да бъдат проверени и разгледани едновременно. Прегледът на постановеното въззивно решение, предмет на настоящата проверка, не установява основателност на посочените възражения.

Преди всичко следва да се посочи, че суверенно право на съдилищата по фактите е да формират вътрешното си убеждение, давайки вяра на едни и отхвърляйки други доказателствени източници. То не подлежи на касационен контрол, тъй като необосноваността с извън касационните основания, визирани в разпоредбата на чл. 348, ал.1 от НПК. Касационната инстанция не може да прави собствен анализ на доказателствената съвкупност и да приема фактически положения, различни от установените от предходните инстанции и на това основание да оправдава подсъдимите, каквито са исканията на касаторите. В правомощията на касационния съд е единствено да провери дали контролираният съд при осъществяване на доказателствената и аналитичната си дейност се е ръководил от въведените в НПК правила за събиране, анализ и оценка на доказателствените източници. След като съдилищата по фактите са се съобразили с тези правила, тяхно право е да използват събраните доказателства като надеждна доказателствена основа за своите фактически и правни изводи и касационният съд няма право на намеса.

В конкретния случай проверяваният съд е изпълнил процесуалните си задължения, поради което упреците към доказателствената и оценъчната му дейност не се споделят от настоящия съдебен състав. Във въззивното решение /от л. 16 - до л.

25/ контролираният съд е изложил анализ на доказателствената съвкупност, който е осъществен изцяло в съответствие с разпоредбите на чл. 13, чл.14 и чл. 107 от НПК и с правилата на формалната и правна логика, поради което настоящият съдебен състав няма основание да не го приеме. Въззивният съд е аргументирал своите фактически и правни изводи, като ясно и недвусмислено е визирал доказателствените източници, обосноваващи авторството на деянието и конкретното участие на всеки един от тримата подсъдими в общата престъпна дейност. В тази връзка неоснователно е твърдението на тримата касатори за това, че незаконосъобразно въззивната инстанция е основала решението си единствено на събраните на досъдебното производство свидетелски показания и обясненията на подс. С., като изцяло е игнорирала приобщените в хода на съдебното следствие гласни доказателства. В касационната жалба на подс. М. се сочи, че по този начин контролираният съд не се е съобразил с решение С - 348/2021 г. от 08.12.2022 г. на Съда на ЕС. С посоченото решение Съдът е разяснил, че не се допуска прилагането на национална правна уредба, която позволява на националния съд, когато не е възможно да разпита свидетел на обвинението в съдебната фаза на наказателното производство, да основе решението си относно вината или невинността на обвиняемия на показанията на посочения свидетел, получени при разпит пред съдия на досъдебното производство, но без участието на обвиняемия или неговия адвокат, освен ако е налице уважителна причина за невявяването на свидетеля в съдебната фаза на наказателното производство, показанията на този свидетел не са единственото или определящото основание за осъждането на обвиняемия и съществуват достатъчно компенсиращи фактори, за да неутрализират трудностите, причинени на обвиняемия и на неговия адвокат поради вземането предвид на посочените показания. В настоящия случай, единствените свидетели, които не са разпитани в хода на съдебното следствие в присъствие на подсъдимите и защитниците им, са М. С. и В. Н.. По отношение на същите въззивната инстанция е положила усилия за призоваването им, но след като местонахождението им не е установено, те са били заличени от списъка на свидетелите, а дадените от тях показания на досъдебното производство не са ползвани като източник на факти. Всички останали свидетели са разпитани присъствено или от първоинстанционния съд, или от въззивната инстанция, като е дадена възможност на подсъдимите и техните защитници да участват в разпита им. При това съдилищата по фактите не са възприели безкритично показанията на свидетелите, изложени на досъдебното производство и приобщени чрез процесуалната техника на чл. 281 от НПК, а са ги подложили на задълбочен анализ, съпоставяйки ги с останалите доказателствени източници. Правилно контролираният съд е преценил, че незначителните разминавания и липсата на спомен за някои от обстоятелствата, за които свидетелите са дали показания, не се дължи на тяхната недобросъвестност или необективност, а единствено на значителния период от време от осъществяване на престъпната дейност до разпита им в съдебното заседание. Предходната инстанция е съобразила и че след прочитане на протоколите за разпитите от досъдебното производство свидетелите, с изключение на св. А., са потвърдили отразените в тях сведения. Еднопосочността на информацията, съдържаща се в гласните доказателства - показанията на свидетелите Й., К., Р., М., Ю., К. и В., е дала основание на въззивния съд да ги кредитира и да изгради съответните изводи за ролята на всеки един от подсъдимите в организирането, координирането и отчитането на средствата от осъществяване на сексуалните услуги от „танцьорките“, работещи в клуба. Извършеният по описания начин анализ на посочените доказателствени източници е осъществен съобразно нормите на чл. 13, чл. 14 и чл. 107 от НПК и поради това не търпи критика.

Неоснователни са възраженията на касаторите и срещу кредитирането на обясненията на подс. С., изложени от нея на досъдебното производство, в присъствието на защитника ѝ, приобщени по реда на чл. 279, ал. 2, вр. с ал.1, т. 3 от НПК. Въззивният съд е подложил на задълбочена преценка посочения доказателствен източник, като е съобразил особената му роля от една страна като доказателствено средство, а от друга - като средство за процесуална защита. Законосъобразни и обосновани са доводите на контролирания съд, поради които е възприел като достоверни и обективни обясненията на поде. С., депозирани от нея на досъдебното производство. Правилно е преценено от предходната инстанция, че отказът на поде. С. да потвърди пред съда дадената от нея информация на досъдебното производство е единствено израз на защитната ѝ позиция. Твърдението ѝ, че е направила признание при разпита ѝ на досъдебното производство, за да ѝ бъде взета по - лека мярка за неотклонение, е житейски правдоподобно и разбираемо, но не налага автоматично изключване на обясненията ѝ като недостоверни. Последните подлежат на проверка, чрез съпоставянето им с останалите доказателства, което професионално е сторено от въззивния съд. При това правилно последният е констатирал, че обясненията на подс. С. от досъдебното производство /приобщени по реда на чл. 279 от НПК/ са в корелация с показанията на свидетелките, работещи като „танцьорки” в заведението, управлявано от подс. Т., извършвали сексуални услуги на клиенти на същото. Признатите от подс. С. факти относно осъществяваната от ОПГ дейност кореспондират не само със събраните по делото гласни доказателства, но и със заключението на съдебно - техническата експертиза № 2019 /т. 4, л. 34 - 251 от дос. пр./, предмет на изследване на която е информация, съдържаща се в мобилните устройства, иззети от подсъдимите С., М. и Т.. Въззивният съд правилно е преценил, че тази информация е събрана и приобщена към доказателствения материал по процесуалния ред, предвиден в разпоредбите на чл. 160 - 164 от НПК. Посоченото експертно заключение дава възможност категорично да бъде установена по съдържание мобилната комуникация между тримата подсъдими, свързана не само с обичайната търговска дейност на заведението, в което М. и С. са работели, а Т. е управлявал, а и за начина на отчитане на осъществените от „танцьорките“ сексуални услуги, отбелязвани в отчетите /изпращани на поде. Т., чрез различни мобилни приложения/ като „ФР.Ш“ /френско шампанско/. За значението и истинския смисъл на посочения израз, въззивният съд правилно е установил, че сведения се съдържат не само в обясненията на подс. С., но и в разпитите на свидетелките В., К., Й., М., А. /от досъд. пр./, П., Ю.. Корелацията между посочените гласни доказателства и заключението на техническата експертиза логично е съобразена от контролирания съд като основание за ангажиране на наказателната отговорност на тримата подсъдими. На л. 28 от въззивното решение въззивната инстанция е аргументирала извода си за участието на подс. Т. в ОПГ, като категорично е отхвърлила обясненията му за това, че се е занимавал единствено с търговската дейност на управляваното от него заведение и не е знаел за извършваните сексуални услуги. Правилно предходният съд е преценил, че тези обяснения се опровергават не само от обясненията на подс. С., но и от заключението на посочената техническа експертиза, от което се установява комуникацията между тримата подсъдими и изпращането през мобилни приложения на ежедневните отчети на подс. Т. за осъществените от „танцьорките“ сексуални услуги, маркирани като „френско шампанско“. При положение, че по обясненията на Т. той е завършил Техническият университет, със специалност „икономически мениджмънт“ и се е занимавал с всички финансови въпроси, свързани с функционирането на заведението /“всички рекламни договори за напитките, алкохола, за пурите...” - л. 356 от възз. дело/ логично въззивният съд е преценил, че подсъдимият е бил наясно,

че с отразяването в отчетите на „френско шампанско“ не се отчита продажбата на такъв вид алкохол, а осъществяването па друг вид „услуги“ от „танцьорките“. Несподелима е тезата на подс. Т. и поради това, че в отчетите продаденото „ФР.Ш“ е отбелязвано само като бройки, без да с посочвана стойността им и без да е отразявана в общата стойност на продадените „стоки“, което не би останало извън неговото внимание, предвид на това, че е следял стриктно финансовата дейност на заведението. С оглед на изложеното правилно въззивният съд е отхвърлил като неоснователно възражението на защитата на подс. Т. за отсъствие на доказателства за участието му в ОПГ. Законосъобразно контролираният съд е преценил, че и тримата подсъдими са участвали в организацията, контрола и набирането на жени, които да проституират, осигурявали са им възможност и условия за това и са събирали средства от тази им дейност. Като е приел, че тримата подсъдими са съзнавали съпричастността си към ОПГ и че действат координирано за постигане на целта, за която е била създадена - набиране на жени, за да бъдат използвани за развратни действия, от което да извлечат печалба, въззивната инстанция законосъобразно е квалифицирала осъществената от тях дейност като престъпление по чл. 321, ал. 3, т. 2, вр. с ал. 2 от НК.

Неоснователни са твърденията на защитата на поде. Т., изложени в касационната му жалба, че липсват доказателства за това кога е създадена ОПГ. Контролираният съд в мотивите на решението си е изложил съображения относно установения от него период на участие на всеки един от подсъдимите в ОПГ. За начален момент, в който е започнала своето съществуване групата, въззивният съд е счел датата 01.11.2017 г., като е приел, че тя е създадена и ръководена от поде. Б. от този момент, в който в присъствието на подсъдимия Т., в качеството му на управител на клуба, е представил на персонала поде. М. като новия „салонен управител“. За доказателствена основа на този извод въззивният съд е ползвал гласните доказателства - показанията на свидетелите М., В., Р., Й. и Ю., които са еднозначни, че от този момент средствата, придобити от осъществяваните сексуални услуги, „танцьорките“ са отчитали на поде. М.. По отношение на поде. С. въззивният съд е приел, че се е включила в групата на 12.04.2018 г., когато е била назначена официално на работа в „Джентълмен клуб гейша“ като „салонен управител“. Тези изводи по фактите контролираният съд е аргументирал като се е позовал на показанията на същите свидетели, както и на обясненията па поде. С. от досъдебното производство, които е анализирал подробно в мотивите на въззивното решение. Взел е предвид и писмените доказателства, приобщени по делото - трудовите договори подписани с „Еуфория мениджмънт“ ООД /стопанисваща клуба/ от поде. М. на 02.11.2017 г. и от подс. С. на 12.04.2018 г. за назначаването им като „салонни управители“. Съобразно така установените факти, основани на посочените доказателствени източници, въззивният съд е постановил решението си, с което законосъобразно е оправдал подсъдимия Д. Т. за невиновен по обвинението да е участвал в ОПГ за времето от лятото на 2017 г. до 31.10.2017 г., а подсъдимата Е. В. С. по обвинението да е участвала в ОПГ за времето от лятото на 2017 г. до 31.10.2017 г. Реално въззивният съд е пропуснал да оправдае поде. С. и за периода от 1.11.2017 г. до 11.04.2018 г., след като в мотивите е приел, че същата се е включила в групата на 12.04.2018 г. И двете предходни съдебни инстанции са преценили, че поде. М. се е включила в ОПГ на 01.11.2017 г., когато фактически е започнала работа в клуба като „салонен управител“. При това обаче са пропуснали да я оправдаят по обвинението, повдигнато с обвинителния акт, според което участието й започва през лятото па 2017 г. Настоящият съдебен състав намира, че за отстраняване на посочените пропуски не се налага отмяна на въззивното решение и връщане на делото на въззивната инстанция за ново разглеждане. Действително е налице

нарушение, което обаче няма пречка да бъде отстранено от касационната инстанция, доколкото същата има задължение да следи за точното приложение на материалния закон, както и за спазване на правата на подсъдимите лица. С оглед на изложеното въззивното решение следва да бъде изменено, като поде. С. бъде оправдана по обвинението за извършено престъпление по чл. 321, ал. 3, т. 2. вр. е ал. 2 от ПК за периода от 1.11.2017 г. до 11.04.2018 г., а подс. М. по същото обвинение, но за периода от лятото на 2017 г. до 1.11.2017 г.

В заключение следва да се посочи, че не са налице допуснати нарушения на процесуалния или материалния закон, които да налагат отмяната на обжалваното въззивно решение и връщане на делото за ново разглеждане от въззивната инстанция.

Твърдение за наличието на касационно основание по чл. 348, ал.1, т. 3 от НПК е изложено в касационните жалби на подс. С. и подс. М.. Конкретни доводи в подкрепа на така релевираното касационно основание се сочат единствено в жалбата на подс. С.. Проверката на въззивното решение не налага извод за тяхната основателност. Наказанието на подс. С. е наложено при отчитане наличието на многобройни смекчаващи отговорността обстоятелства, като е приложена разпоредбата на чл. 55, ал.1, т. 1 от НК и санкцията е определена под минималния предвиден в чл. 321, ал. 3, вр. с ал. 2 от НК размер, а именно - шест месеца лишаване от свобода, изпълнението на които на основание чл. 66. ал. 1 от НК е отложено за изпитателен срок от три години, считано от влизане на присъдата в сила. Като смекчаващи отговорността обстоятелства са отчетени чистото съдебно минало на подс. С., положителните характеристични данни за личността ѝ, ангажираността ѝ със законна трудова дейност към настоящия момент, сравнително краткият период на осъществената от нея инкриминирана дейност и второстепенната ѝ роля в ОПГ. Действително, не е отчетено като смекчаващо обстоятелство времето изминало от довършване на престъплението - 23.11.2018 г. до постановяване на присъдата, но това не води в конкретния случай до заключението, че е налице диспропорция от вида на посочената в разпоредбата на чл. 348. ал. 5, вр. с ал.1, т. 3 от НПК, която да изисква намесата на касационната инстанция. Санкцията, наложена на подс. С. в определения от предходните инстанции размер отговаря на изискванията за законоустановеност и справедливост и не се налага нейното изменение в исканата от касатора посока.

Релевираното в жалбата на подс. М. касационно основание по чл. 348, ал.1, т.3 от НПК не се аргументира с конкретни доводи. Доколкото касационната инстанция не извършва служебна проверка на обжалвания въззивен съдебен акт, настоящият съдебен състав не намира за нужно да отговаря на декларативно заявеното твърдение.

С оглед на изложеното и на основание чл. 354. ал.1, вр. с ал.1, т. 2, вр. с чл. 24, ал.1, т.1 от НПК, Върховният касационен съд, I - во наказателно отделение

Р Е Ш И:

ИЗМЕНЯ въззивно решение № 50004/21.12.2022 г., постановено по в.н.о.х.д. № 182/2021 г. по описа на Апелативен специализиран наказателен съд/закрит/, като ОПРАВДАВА подсъдимата Е. В. С. по обвинението за извършено престъпление по чл. 321, ал. 3, т. 2, вр. с ал. 2 от НК за периода от 1.11.2017 г. до 11.04.2018 г. и подсъдимата С. К. М. по обвинението за извършено престъпление по чл. 321, ал. 3, т. 2, вр. е ал. 2 от НК за периода от лятото на 2017 г. до 31.10.2017 г.

ОСТАВЯ В СИЛА въззивното решение в останалата му част.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1/

2/